

פרוטר קרל מס. 267 ZCA

פיסיבת ועדת הכלכלה, שהתקיימה ביום ה',
ש"ן בסבט תשל"ז (3.2.77) בסעה 10.00 בת"א

נ כ ח ר :

חברי הועדה:

- י. הורביץ - יו"ר
- ע. הדר (הורביץ)
- א. ליבני
- י. סערי

מוזמנים:

- ג. פרופר - התאחדות התעשיינים
- ח. קלפקה - " "
- ג. יודקובסקי - האיגוד הארצי למסחר י-ם
- מ. טור-עמי - " " " " ת"א
- פינקו אליעזר - " " " "
- ספניץ שנה - מסרד המספטים
- י. יפה - מסרד המסחר והתעסיה
- ר. כ"בי - " " " "
- נ. לירם - " " " "
- מ. הרצברג - " " " "
- מ. תבורי - מועצה לצרכנות.

מוזכיר וכלכלן הוועדה:

ד. לב

רסמה:

ש. קוטלר

סדר היום:

1. חוק השיקוח על מצרכים וסירותים (תיקון מס' 7) תשל"ו-1976.
2. איסור מסקנות ועדת הכלכלה בענין ניצול פסולת נייר.
3. איסור מסקנות בענין פיתוח ועיצוב האריזה.

- 977 -

7.9.77 ביום /מקב/

היו"ר י. הורביץ:

אני פותח את הישיבה.

ס. הרצברג:

תיקון מס. 7 מתקן את החוק בסני כיוונים. ראשית, תיקונים שניתן לקרוא להם שכביים, עניינים שנתגלו במהלך העבודה, וזה הדבר היותר סולי. תיקון סני הוא בכמה נוסאים של איסור אגירה, רווח מכסימלי, מביעת רווח עודף, איסורים במיסור תשלום מראש, אלה עניינים שמסדרים מצידנו היום בתקנות שעת חירום שהכנסת האריכה לא מכבר. בכל חוק של פיקוח על מצרכים וסירותים, תמיד מתנגשות במדינה דמוקרטית שתי טגמות, האחת, שאדם יכול לעסות כרצונו, והשניה, שהמדינה רוצה להגן על החלטים, הצרכנים במקרה זה, אם בתשפעה של אגירה בסעת העלאות מחירים או טמועות של העלאות מחירים במוצרים כמו סמן, סוכר וכדומה, ועל ידי כך מביעת אספקה לציבור, ואם מתוך כך סיס רווחים מוגזמים, כי הציבור אינו יודע מה המחיר הסביר ומה לא ואי-הידיעה הזאת מנוצלת על ידי גורמים סונים. סני עניינים אלה הם כאלה, שלדעתנו יש מקום לקבוע זאת בחוק.

הייתי מציע סאת הישיבה הקודמת נראה כיסיבה סבה דיברנו על המדיניות הכוללת, ואת היסיבה הזאת ביחד לעניינים ספציפיים.

ג. פרופר:

נראה לנו אפרירש; שחלק גדול מהנקודות המובאות בחוק, לא היו יכולנת להיות מיוחסות לתעסיה, כמו, למסל, ענין של סלאי, התנגדות למלאי של מפעל. מי יכול לקבוע למנהל מפעל מה תהיה מדיניות המלאי שלו שהוא צריך לנקוט בה? נוסא של מלאי הוא נוסא של עלות הכסף, כדאיות קניה, ואני לא חוסב סמיסהו מחוץ למנהל המפעל עצמו, יש לו זכות לקבוע את מדיניות המלאי של אותו מפעל. מי יקבע מה זה ניהול תקין? אף אחד אינו יכול לקחת את האחריות ולקבוע למנהל מפעל מה היא מדיניות של ניהול תקין. מי יפצה אותו אם יפסיד כתוצאה מאותו "ניהול תקין" סייקבע לו?

אותה סאלה מתעוררת לגבי רווח סביר. מה זה רווח סביר? מי יכול לקבוע מהו רווח סביר; וכן לגבי יעילות ופריון? הדבר הנפוץ בתעסיה שלנו הוא, סבמידה סי רווחיות בתעסיה, היא מוסקעת סוב בתעסיה ועל ידי כך מורחבת התסתית של המדינה. איך אפשר לבוא ולדבר על כמות רווח, כאטר כולם יודעים שהדבר היחיד שיכול להתחיות את התעסיה הוא הרווח? יש כאן דבר הנוגד את ההגיון. איפה התמריצים ליעול ופריון? וכוונתי לאו דווקא לפריון של העובד אלא גם בניהול.

אטר לנוסא של סירוב מכירה, לכל מפעל תעסייתי יש סיסת מכירה מסלו. לנו יש סיסת מכירה סאנחנו הולכים לכל נקודת מכירה בארץ וסוחרים בה. יבוא מיסהו וירצה לקנות סחורה בסער בית-החרושת. אני לא בנוי לעסות זאת. האם זה סירוב מכירה? מי יקבע מה זה סרוב בלתי-סביר? מדוע סאצטרך בכלל להסביר את עצמי בבית-המספש אם זה סביר או לא? אם אני מתיחס לדברים האלה כתעסיין, הרי זו התערבות בביצוע תקין של מהלך העסקים הרגיל של כל עסק שהוא, וזה בסמכותו ואחריותו של כל מפעל לקבוע לעצמו את הקריטריונים.

הסעיף האירוני הוא האחרון דווקא. זה מה סנוגע למטרד הבטחון. כאן באטר סמטרד הבטחון לא יצטרך לפעול לפי הכללים האבסורדיים הכלולים במטמך הזה.

נקודה אחרונה וחסובה היא סעיף 13 המתיחס לנוסא של תשלום מראש והנוסא של 120 יום אחרי יום העיסקה. אני מתפלא סאנסיים יכולים לבוא ולקבוע באיזה תנאי מכירה יימכר איזסהו מוצר או סירות, כאטר קובעים סתתלום מראש של 20% הוא בסדר, ואילו יותר מזה לא. לתשלום מראש יש אלמנט של מחיר הכסף.

ג. פרופר:

מי יכול לסלול ממיטהו לסלם מראס ועל ידי כך להקטין את העלות המתווספת על ידי ריבית וכן הלאה? היו ימים שחיכו לאספקת מקררים סמונה חדשים. היום אסור לחכות למעלה מארבעה חדשים?

מנקודת מבט של התעסיה, אין בכל נקודה שהיא מאלה שמופיעות כאן, כל הגיון שהוא. אולי לגבי סקקורים אחרים יש בכך הגיון. ההתערבות הזאת יכולה לגרום לכך שתיפסקנה היזמות, תיפסק היעילות, ואנחנו נכנסים לאוירה שוטליטרית במקום אוירת תעסיה.

מ. סור-עמי: אני רוצה לסאול על סעיף 22, מה זה

"סירוב בלתי-סביר"? מי קובע זאת?

האם זה יהיה נתון לאחריות המפקח? גוסף לכך, מה הוא מלאי? בדרך כלל יש לקמעונאי קליינטים שלו. הוא מזמין מאה כיכרות לחם. המאפיה מסוימת לא סיפקה לו לחם. באותו יום יש הסתערות ובעל החנוך אינו יכול למכור את הלחם למי שאינו קונה קבוע שלו, כי אין לו מספיק לחם לקליינטים שלו. לכן, צריך להיות ברור מה הוא סירוב בלתי-סביר. מי יקבע זאת, וכן, מהו מלאי בלתי-סביר. גוסף לכך ענין האגירה.

ג. יודקובסקי:

ברצוני לציין שאנחנו באים להגן על

הקמעונאי, על הסוחר. כאשר מתקנים חוק או מוסיפים בו סעיף, צריך לתקן את החוק כולו. כאשר מדובר על חסכון, צריך לזכור את ענין הרפורמה במס הכנסה, שם הגיעו לסדרים אחרים, יש קופה רושמת והתלוש מהוה את החסכון. החוק בתיקון הקודמת מדבר על מחיר סנקבע. בזמן שמדברים על כך, יצא בינתיים חוק חדש שקובע שלא רק נקבע, ובסעיף 16 א' קובע מה זה נקבע. זה כולל מחיר מכסימלי וגם מחיר שהיה בתוקף בזמן מסויים. צריכים להתאים אחד לסני.

כאשר מדובר על אגירה, יש בעל פלאכה

שהוא גם קמעונאי. אני מציע להוסיף כאן את התוספת שהתווספה בתקנות סעת חירום, "למעט אחזקת מצרך בידי יצרן למכור במפעלו"

צריך לציין שמדובר ברווח ברושו.

זה המחיר שבין מחיר הקניה של סחורה למכירתה. זה טוב ליצרן, אבל לא לקמעונאי. כאשר מדובר על רווח, לוקחים מזכרון את והוצאות של הקמעונאי, הובלה, אחסנה נקן הלאה. זה לא יכול להכנס לרווח ברושו. אי-אפשר לתת לסדר סמכות לקבוע גם רווח סיטונאי וגם קמעונאי. זה רווח אחר לגמרי. אם הסדר יאמר שהכנסה מוצר מסויים יש להגביל בשכום זה וזה, הסכום לא יכול להיות אחיד בכל ענף וענף.

אני מתיחס לסעיף 16 ב - לעתים יש בהלה

לגבי מוצר מסויים. צריך להסאיר לקמעונאי אפשרות, שכאשר הוא מסאיר ללקוח שלו מוצר מסויים, זה לא יהיה סירוב מכירה או עילה לתביעה פלילית. צריך למצוא לכך גוסחא מתאימה.

מדובר על הורדת מס כסיבה להוזלה.

היה מקרה שהורידו את המחיר של אבקת כביסה. לקמעונאים היה מלאי של אבקות כביסה שהם טילמו עבורו את המחיר הגבוה יותר, והם לא ידעו איך להוזיל זאת. הקמעונאי היה כל הזמן תחת הרוסם שצפוי לו מספס פלילי. אף אחד אינו מסכים להפסיד. לכן, את הסעיף הזה צריך לסנות.

את האמור בסעיף 16 ז' אי-אפשר להטיל

על הקמעונאי, כי זה לא יכול להיות באותו סכום.

העמדה שלנו היא, שיש סעיפים שפוגעים

במיסרין בקמעונאי, ולהם נתנגד.

ח. קלפקה:
 הצעת החוק הזאת באה, לדעתנו, מטלות סיבות עיקריות: - למנוע אגירה, סירוב למכור ולהגביל מלאי לספקים. לגבי שני הדברים הראשונים, מנקודת כמות של תעשיין, אין בכלל מקום להכניס אותם לחוק כזה, אלא רק באמצעות החוק שמפקח על מונופולין וקרטלים. יש מנגנון שמפקח על הדברים האלה, ואין מקום להכניס זאת לחוק זה.

לגבי הדבר הסליסי, התערבות בטיעורי מקדמה לספקים, זו התערבות ביחסים שבין מוכר וקונה שרוצים להגביל אותם בחוק.

היו"ר י. הורביץ:
 הייתי רוצה לקבל הסבר ברור מאנשי המטרה מה הטגמה בכל הצעת חוק זו. בכל הצעת חוק יש טגמה מסויימת. מה אתם רוצים? ראסית, איטור אגירה, סנית, ענין המקדמה על החטכון, רוצים לקבוע מסגרת קבועה מה זו מקדמה; ודבר נוסף, איטור על סירוב בלתי-סביר למכירה.

ח. קלפקה:
 לפי החוק הזה, יש לסר סמכות לקבוע, אם ירדו הוצאות היצור ולהורות על הורדת המחיר.

היו"ר י. הורביץ:
 לגבי איטור אגירה יש לכך מסמעות ברורה. הציבור עלול לסבול מכך. על זה צריך להגן. לא מדובר על סמירת לחם או חמאה ללקוח ביום שסי. את ענין המקדמות אינני מבין. מה זה אוטור? אם מזמינים מסהו ומסלמים 20% - יש דברים שהם עתירי יידע ומסלמים לפני העבודה, אבל יש דברים שטרביתם חטר גלם והוא מהווה 80%-90% מהמציף. אתה נותן 20% וקובע שחריג מזה זו עבירה. מי מכם יודע מה קורה היום בסוק?

אסר לסירוב בלתי-סביר, אנחנו מדברים על יצרנים. ניקח לדוגמא את "אסם", שיש לה רשת חנויות להן היא מסווקת, יש לה סוכנים באמצעותם היא מסווקת. יבוא מיסהו לבית החרושת ויוצה לקנות שש. אם יסרבו לו - הרי הוא מועמד לדין פלילי. הרי הוא חייב לספק באמצעות הרשת שלו.

א. ליבני:
 יש כאן כמה סעיפים שמזכירים את חוק הליכות מסחר. לשם מה הכפילות? איזה מהסעיפים האלה מופיעים בחוק הליכות מסחר?

מ. יודקובסקי:
 אם יש מפעל כמו הלנה רובינסטיין שרוצה למכור את מוצריו בחנות שתאימה, על ידי אדם מתאים, האם יש אפשרות להכריח את היצרן למכור לכל מי שרוצה?

פ. הרצברג:
 לענין המקדמות, סעיף 13, אין בו איטור על מקדמות בכלל. המדובר בסוק של מוכרים אסר מנצלים את המצב ודורסים מן הצרכנים מקדמות בלתי-סבירות למכירת המוצר. הסר יכול לתת היתרים, לפי הענין, לתסלום מקדמות גדולות יותר. אם יש ענף שטב סביר שיקבלו מקדמות גדולות, הסר יתן לכך היתר.

ע. הדר:
 אני רוצה לעסות הזמנה בענף המתכת, פרויקט שעולה ססה מיליון לירות. אני רוצה להבטיח את המחיר. אני מסלם סנה מראס. אתה תכתיב לי איזו מקדמה לתת?

נ. לירם:
 אתה כמוסב נהלל אינך צרכן לפי ההגדרה. זה מסמט כגורם יצור.

פ. תבורי:
 סוק של מוכרים. כאשר חוסבים על תחיקה, צריך לחשוב גם על מצב סוניה. היה מצב סאנסים סילמו מראס את מחיר המוצר, ומדובר בעיקר במוצרים בני-קיימא. ראסית, הם היו צריכים לחכות הרבה מאד זמן, לעתים שנים, עד לקבלת המוצר, ולא היה מחיר סופי, אלא בתוך החוזה היה סעיף שהגן על המוכר בענין העלאת מחירים. נוסף לכך היתה בעיה של בשחון הקונה. כאשר קונה קונה מהיצרן עצמו, למשל "אמקור", יט לו בשחון לגבי כספו. אבל כאשר הוא קונה אצל סוכן סורטה של הפירמה, יט כאלה שפססו את הרגל, וכל כספו של הקונה אבד, והיצרן לא היה מוכן לכבד את התחייבות הסוכן שלו, למרות שהוא היפנה את ולקוח אליו. אמת זה רצינו למנוע. אם יט לעסות זאת כדיוק בדרך ומוצעת בחוק, או לחשוב על דך אחרת - על כך צריך לחשוב. למשל, בענין דירות פתרו את הבעיה על ידי ביטוח. על ידי כך ייבטיחו את כספי הקונים. אפשר לקבוע בדברים אחרים, שאם הלקוח יטלם 20% מקדמה, הוא לא יטא בעלויות והתיקריות.

א. ליבני: לגבי אותם 20%.

פ. הרצברג: אין כוונה להתערב כאשר יטלם ספקים לגורמי יצור דלכן צריך אולי לתקן

את הנוסח הזה.

ע. תזר: מה שאמרה גבי תבורי הוא סביר.

ז. קלפקה: אני קונה מטבת ברגבה, וזמן האספקה יהיה לאחר תסעה חדשים. הוא אומר שאני יכול לטלם מקדמה של 50% וזה לא צמוד לסום דבר. לפי החוק אינני יכול לעסות זאת.

ג. לירם: הוא יכול לבקס היתר.

פ. הרצברג: אולי אפשר להוסיף סייא "אלא אם כן המקדמה נועדה להבטיח מחיר יציב".

היור י. הורביץ: אין ספק שלקוחות נוצלו כך או אחרת. לעומת זאת אם אדם רוצה לטלם 80% מראס כדי להבטיח את עצמו איכסהו, אתם אינכם מאפשרים לו לעסות זאת. אני לא מבין את זה.

ג. יודקובסקי: סירות השלפונים מצא דרך לעקוף סעיף כזה. הלקוח חייב לטלם עטר סיחות מראס, נוסף למחיר התקנת השלפון.

ג. לירם: היום אמנם סוק של קונים. אבל מאז 1968 ועד לפני חצי שנה, היה סוק בלתי-פוסק של מוכרים במצרכים בני-קיימא, בסונה מכל מסק מערבי אחר. כאן חילו בתור לקניית מצרכים כאלה, כי הציפיות להעלאת המחיר היו תכופות. על רקע זה לקחו מקדמות ענקיות, אפילו כלי להבטיח את המחיר, וכאשר היה סיחות או מס ערך נוסף, אמר המוכר שהוא לא יכול לטאת בהפסד של 40%. זה בה להסדיר שהכסף לא יאבד את ערכו. אבל אם הסיטה של מפעל מסויים היא אחרת, אין סיבה שלא יקבל היתר מהסר. "אמקור" קיבל היתר. היו תלונות על כך, גם כלפי תעסיה. מדובר לא רק ביצור מקומי. מדובר גם בזוא.

היור י. הורביץ: הועדה הזאת יטבה ודנה על רווח סביר ובלתי-סביר בענין חלקי חילוף למכוניות. אמרו שהרווח הוא 100% אחרי ההיטלים. טיטתו אמר שזה רווח נורא. קמו אנשים אחרים וטענו שזה מעש. ברוב המוצרים, מונופול כמעט לא קיים.

י. הורביץ:

למונפולין יש תשובה. מתברר שיש ארבעת צלפים מוכרים חלקי חילוף. חנויות יש יותר. באו סוחרים ואמרו שפע התיווך הוא מאה אחוז, והם מוכנים להראות מה עולה להם המימון. פרוע התחרות החפסית אינה בלם מספיק מרווחים בלתי-סבירים?

ג. לירם:

היא בלם. אסר לסאלה הראשונה שהעלית, יש לנו כלכלן ראשי במסרד שהוא בודק את סבירות הרווח. הוא הגיע למסקנות שהפתיעו אותנו. בחישוב פער תיווך לוקחים בחשבון גם את הסחורה סצריכה להיות בסטוק. אבל כאשר מוכרים דבר מסויים בכל חנות ב-40% פער תיווך ואחד תובע 400%, ברור שיש כאן רווח בלתי-סביר. עד היום לא הגסנו תביעה מסוג זה. הגיסה הנוקטה אינה אומרת שגם הביצוע נוקטה. אנחנו מחפשים מסגרות רק לצורך המקרים הקטים.

ג. פרופר:

לאור ההערות סממענו, אין הכוונה הכללית צריכה להתיחס ליצרנים תעסיתיים. אף אחת מהנקודות האלה, גם בעיניהם, אינה רלבנטית בסבילנו. יש כבר היום מסגרות שמטפלות בדברים אלה. אני מכיר בכך סדברים כאלה צריכים להיות תחת פיקוח וארגון מסויים. לגבי מוצרים או מפעלים אחרים, אני חושב שהמסגרת אינה רלבנטית. הייתי מציע סלפחות את היצרנים ימחקו מהחוק הזה. מקומם לא בחוק הזה.

ה. קרצברג:

אני מסכים שבדרך כלל מדובר במחיר לצרכן. יחד עם זאת המונח של יצרן לעומת צרכן אינו ברור. ראינו סגם לאיגוד המסחר הזעיר יש יצרנים, בעלי פלאכה. בנקודת הרווח אנחנו מערבבים שתי בעיות, האחת היא רווח בלתי סביר והשנייה, סירוב בלתי סביר למכור. בענין הרווח הבלתי סביר התיקון בחוק הוא שכני בלבד. כל זה נמצא בחוק הפיקוח על מצרכים וסירותים וגם כתקנות סעת חירום, אבל יש פגם בניסוח. היוסב-ראס סאל מה זה סירוב בלתי סביר למכור. מדובר בנסיבות מסוימות. אם יש לאדם רשת שווק ושתאום בא אדם שרוצה לקנות אצלו דבר מה, סירוב זה הוא סביר. הוא הדין בענין הקוסמטיקה שהוזכרה לעיל. אבל כאשר אדם יש לו פלאי, והוא מצפה לרווח ספקולטיבי של העלאת מחירים, את זה אנחנו רוצים לכצוץ. לפני כל פעולה מסוג זה, אנחנו בודקים באמצעות הכלכלן הראשי, האם הרווח סביר או לא.

היו"ר י. הורביץ:

במקרים של מוצרים בני פיקוח, גם כן מעמידים למטשט בעד רווח בלתי-סביר?

ה. קרצברג:

לא.

ה. סור-עמי:

כן.

ה. תבורי:

רוב המוצרים הם בפיקוח.

ג. לירם:

היה מקרה עם עדסה שלסקופית למצלמה, כאשר הרווח הגיע ל-2000 אחוזים בהטוואה לחנות אחרת. לא יכולנו להגיס על כך תלונה, כי זה לא היה סרות בר-פיקוח.

היו"ר י. הורביץ:

היו מוכרחים לקנות אצלו? פי שרוצה, סיקנה. אני לא מבין זאת. לו היית אומר טאדם מסויים "התלבס" על הסוק במוצר מסויים, אני יכול להבין. אבל סוחר כזה צריך לעמוד בתחרות עם עוד חמישים חנויות. אם הוא מוצא מיסהו סמוכן לסלם לו כל כך ביוקר - מה זה עניננו?

ב. תבירי:
 הבעיה מבחינתנו, הצרכנים, היא חוסר מודעות.
 איננו יודעים מה הוא פוצר בר-פיקוח ומה
 זה ררוח בלתי-סביר. מוצרים יסודיים טיט עליהם מחיר מכסימלי, עט
 עליהם מחיר מכסימלי, נמי שלוקח יותר, זו עבירה שלילית. בסאר
 המוצרים שהם בני פיקוח, אטור לקחת ררוח בלתי-סביר. אנסיט סואלים איך
 בכלל יכול להיות סוני בין חנות לחנות. אני מציעה תמיד שהציבור יעסה
 בירור מחירים הסוואתי. יתכן שהמטלה צריכה לדאוג לציבור כזה סאינו
 יודע.

היור י. הורביץ:
 אני כל כך רוצה סוודר מסויים סאני מוכן
 לסלם פי עטרה. אני יכול לקנות בכל חנות.
 יט אפטרות להתחרות. אם אני מסלם פי כטה, זה עניני. אם מיטהו לא
 יודע לקרוא עתון ולא יודע להבחין בין חנויות, לצורך זה הכנסת צריכה
 לחוקק חוק?

ט. תבירי:
 החוק קיים. אני טואלת, האם המחוקק לא
 צריך להתחסב בציבור כפי שהוא, סלאנסיט
 אין מודעות צרכנית והם לא יודעים שהם יכולים לערוך קניות הסוואתיות.
 עובדה שהתחרות אינה עובדת, או כמעט סאינה עובדת.

ע. הדר:
 תיה לנו דיון על חלקי חילוף למכוניות.
 נציגי הצרכנים אמרו סברחובי מסויים
 נמכרים מוצרים מסויים בחצי הכסף מאטר בטקום אחר. פער עצום.
 אני טואל מדוע ארגוני הצרכנים לא יטובבו כרחובות ויודיעו במודעות
 ענק סבחנות זו או אחרת מוכרים שלטינות בחצי מחיר, וכן הלאה.
 באי-כוח אגודות הצרכנים נתפסים לפיקוח. כאטר תיה מחסור בסחורת, זה
 ענין אחר. מדוע לא רואים אתכם עוסיים את התפקיד סבאמת נועד לט?
 אני לא מקבל את הגיטה של חכרת-הכצטת קצב. אם יט מי סמוכר יותר בזול,
 תפקידה של המועצה לפרסם זאת במודעות, סברחוב זה או אחר מוכרים
 נעלים בסלוט לירות.

ב. תבירי:
 אין ספק טזה חלק סתפקידי ארגון הצרכנים.
 זה בפירוש הקו שלי. איגוד הצרכנים התחיל
 בפעולה חד-טבועית בהסוואת מחירים. אבל המצב הוא סעדיין אין מודעות.
 האם אין למחוקק תפקיד למנוע ררוח בלתי-סביר? לא אוטרים סלא תיה
 סוני, אבל ררוח בלתי-סביר סיכול להיות גדול מאד, האם לא צריך לתת
 למכצע אפטרות לסל בזה?

ג. פרושר:
 הגדרה של יצרן ברורה וכתובה בחוק
 הפיקוח על מצרכים וסירותים. כך סאין מקום
 לבלבל בין יצרן ומי סאינו יצרן.

ג. יודקובסקי:
 אי-אפטר שהקמעונאי או הסוחר תיה תמיד תחת
 המגף של סכנה למספיש שלילי. עוד מעט ייצא
 צו שהמדינה יכולה להטיל 26% ריבית על חובות למדינה. כאן מדובר על
 ריבית של 20%. אי-אפטר לקבוע את המקדמה וגובהה, כאטר יט כאן הסכם
 הדדי מרצון חופטי.

א. ליבני:
 הצעת החוק מזכירה את תקופת דב יוסף.
 החוק, כפי שהוא נראה בלי סיפוף לא ישתור
 בעיות. אני רואה הרבה אבסורדים. לעולם אי-אפטר להגיע למחיר טווה
 בענין חלקי חילוף, למסל. אם מיטהו סוכר חנות כרחוב אבן-גבירול
 ומסלם 4000 לירות כחדט סכר דירה, וברחוב צדדי מסלמים חלק עסירי,
 איך יכול המחיר להיות טווה? צריך להיות זהירים ולעבור סעיף-סעיף.

היו"ר ח. הורביץ: את כל הצעת החוק צריך "ללוס" מחדש. הגיוני יותר הוא, סלקראת היסודי בה הבאה, לאחר סטמעתם את-הסגמות, תביאו לנו הצעות תיקונים כדי להקל עלינו.

נ. לירם: עד כמה שאני יודע, סעיף 22 הוא זה שמופיע גם בחוק הליכות המסחר.

י. סערי: מדובר בסלוסה נוטאים טונים: אגירה, מחיר סביר ומקדמה.

היו"ר י. הורביץ: סימנו את הויכוח הכללי. נבקש מהגורמים הטונים הערות בכתב על הסעיפים הטונים.

הצעת מסקנות ועדת הכלכלה בענין נצול פסולת נייר:

י. סערי: האם המספר של 12 מיליון הוא בדוק? צריך לבדוק זאת.

בסעיף 2 מדובר על פרסים. איזה פרסים תיתן?

ד. לב: העירייה תהיה האספן ויהיה כדאי לה לעסות זאת.

החלט: לכתוב "יש לעודד על ידי תמריצים כלכליים".

י. סערי: בסעיף 5 מדובר על "להעמיק". אני מציע לכתוב "יש לחייב".

החלט לחייב את מסרדי המטסלה

החלט: לקבל את ההמלצות כפי שהובאו על ידי מב דוד לב, בתיקונים דלעיל.

הצעת מסקנות ועדת הכלכלה בענין פיתוח ועיצוב האריזה:

א. לבני: אני מציע להתחיל בצורה חיובית, המוצר מעוצב וארוז כהלכה יגדיל את כושר התחרות. אני מציע לקטור את סעיף ג' ל-א'.

החלט: להפוך את סעיף ג' לסעיף א'. ליותר על סעיף א' כפי שהוא ולהטאיר סעיף ב'

ע. הדר: האם מיטהו יודע כמה סכתוב בסעיף 1 נכון? אני ספקן בנוסא זה.

היו"ר י. הורביץ: אולי היינו אומרים דבר ביקורת על כך שזה פשוזר?

ע. הדר: הסעיף המרכזי הוא סעיף 8. הייתי אומר "הועדה רואה צורך בריכוז כל האמצעים...". על זה לסיים את הדגס, וזה יהיה סעיף 1, ואחר כך סעיפי המטנה. את ענין ההקצבה הכספית אני מציע לבטל. לפני שאומרים להקציב סכום, אני רוצה לדעת מה עושים. יתכן שמה טייט לא מנוצל בייעילות. קודם כל צריך לדבר על ריכוז ותיאום, ואחר כך "עיצוב וכו'". אם צריך כסף - יהיה כסף.

אני חושב שסעיף 3 מיותר.

י. טערי:

החלט למחוק סעיף 3

אם רוצים כסף, צריך לבסח זאת אחרת.
"יש להתאים את הסכומים הנדרשים בהם

ע. הדר:

למטות"או"להעמיד את הסכומים הדרושים".

החלט: לקבל את המסקנות כפופות להערות לעיל,
את סעיף 8 להפוך לסעיף 1.